

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 446/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť G. S., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 40/2012 z 11. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2013 doručená sťažnosť G. S., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010, uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 40/2012 z 11. septembra 2012. Zároveň so sťažnosťou žiadal sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010 uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011, ktorým odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože neboli zistené dôvody dovolania podľa ustanovení § 371 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal nezákonný postup konajúcich súdov, ktorý sa podľa jeho názoru premietol do porušenia jeho základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom.

Sťažovateľ v sťažnosti prezentoval viacero námietok, a síce:

1. V prvom rade sťažovateľ predstrel svoje tvrdenie o porušení čl. 17 ods. 2 ústavy zmätočným a nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ktoré podľa vyjadrenia sťažovateľa „začali v tej istej tr. veci dvakrát trestné stíhanie s rozdielnym dátumom a z rozdielnych dôvodov“. Uvedené pochybenie podľa sťažovateľa nebolo napravené ani postupom konajúcich súdov.

2. Námietku porušenia čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru oprel sťažovateľ o argumentáciu, v ktorej dôvodil nedostatkami v rámci prípravného konania vykonanej domovej prehliadky, a síce že domová prehliadka bola vykonaná až s odstupom pätnástich dní od vydania príkazu na jej vykonanie; počas jej vykonania nebolo dodržané ustanovenie § 105 ods. 2 Trestného poriadku, keď podľa tvrdenia sťažovateľa nebola zabezpečená prítomnosť nezúčastnenej osoby počas celého priebehu prehliadky; príkaz na jej vykonanie nebol náležite odôvodnený a počas súdneho konania nebol vypočutý ako svedok policajt, ktorý v prípravnom konaní vykonanie domovej prehliadky riadil, a to práve k zmieneným časovým okolnostiam jej realizácie. Sťažovateľ na tomto mieste namietal nesprávnosť argumentácie dovolacieho súdu, ktorý konštatoval zákonnosť predmetného zaisťovacieho úkonu.

3. Ďalej sťažovateľ predostrel námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazujúc na nezákonnosť rozhodovania konajúcich súdov o ním uplatnenej námietke zaujatosti z 10. marca 2010, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Nto/7/2010 z 8. apríla 2010.

4. Sťažovateľ tiež namietal porušenie svojho práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru argumentujúc, že mu na hlavnom pojednávaní nebolo umožnené vyjadriť sa ku skutočnostiam kladeným mu za vinu a k dôkazom o nich, vo vzťahu ku ktorému mu ochrana zo strany odvolacieho ani dovolacieho súdu podľa vyjadrenia sťažovateľa poskytnutá nebola.

5. Sťažovateľ porušenie svojho práva garantovaného čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, podľa ktorého má obvinený právo vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe, videl v skutočnosti, že zo strany konajúceho súdu nebolo vyhovené jeho návrhu na vypočutie dvoch svedkov, ktorých výpovede považoval sťažovateľ za relevantné.

6. Námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ zdôvodnil tvrdením o nezákonnosti postupu krajského súdu rozhodujúceho o ním uplatnenej

námietke zaujatosti z 22. marca 2011, o ktorej rozhodol krajský súd svojím uznesením z 29. marca 2011 sp. zn. 3 Nto/6/2011.

7. Sťažovateľ ďalej prezentoval námietku porušenia čl. 50 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru opretú o tvrdenie, že v súdnom konaní mala byť na jeho ujmu porušená zásada bezprostrednosti zakotvená v ustanovení § 2 ods. 19 Trestného poriadku, a uviedol, že *„súd pri svojom rozhodovaní o vine argumentoval týmto nezákonným dôkazom (tr. spis svedka V.), a takisto aj údajným listom, ktorý som mu mal napísať, no ktorý dodnes nikto nevidel, a ani nebol v tr. konaní predložený ako dôkaz“*. Sťažovateľ na tomto mieste namietal aj okolnosti súvisiace s rozhodovaním o jeho väzbe v konaní vedenom pod sp. zn. Tp/34/2009, keď sa obhajca ustanovený mu z titulu nutnej obhajoby nechal substitučne zastúpiť, a to bez súhlasu sťažovateľa. Podľa sťažovateľa sa konajúce súdy s týmito ním prezentovanými pochybeniami nevysporiadali.

8. Sťažovateľ predostrel námietku porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tvrdiac, že záver o jeho vine konajúce súdy opreli o skutočnosti, ktoré v procese dokazovania preukázané neboli.

9. Napokon sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy argumentujúc: *„S poukazom na skutočnosť, že NS SR rozhodol o dvoch podaných dovolaniach (2Tdo 40/2012 resp. 4Tdo 32/2012) podaných okrem iných dôvodov, tak v jednom bode z toho istého dôvodu rozdielne, je podľa môjho názoru porušením môjho práva vyplývajúceho z Ústavy SR, že všetci občania SR sú si rovní vo svojich právach.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010, uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 40/2012 z 11. septembra 2012 a predmetné rozhodnutia zrušil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010_

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144

ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podaného odvolania, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam a slobodám zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené voči prvostupňovému rozsudku. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

B.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 40/2012 z 11. septembra 2012

1. K námietke sťažovateľa o nezákonnom postupe orgánov prípravného konania, ktoré podľa vyjadrenia sťažovateľa *„začali v tej istej tr. veci dvakrát trestné stíhanie s rozdielnym dátumom a z rozdielnych dôvodov“* bez toho, aby sa zaoberali jej prípadnou relevanciou, poukazuje ústavný súd na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom ako primárnym ochrancom ústavnosti okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátať argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak

nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, III. ÚS 309/2011).

Vychádzajúc z obsahu rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnú námietku predostrel prvýkrát až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, hoci tak mohol urobiť už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, čím by sa vytvoril priestor pre krajský súd, aby potenciálny nedostatok (v prípade zistenia porušenia zákonnosti, resp. ústavnosti postupu trestného konania) relevantným a zákonným spôsobom odstránil. V tomto smere teda sťažovateľ opravný prostriedok, ktorý mu právny poriadok na ochranu jeho práv poskytoval, nevyužil, a preto ústavný súd sťažnosť v uvedenej časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Námietky o nezákonnosti realizovanej domovej prehliadky, ktoré prezentoval sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, uplatnil už v odvolaní a tiež v dovolaní.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie orgánu verejnej moci v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené

alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ pre posúdenie námietok obsiahnutých v sťažnosti sťažovateľa.

Krajský súd sa pri rozhodovaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 9. septembra 2010 zaoberal aj námietkami sťažovateľa o nezákonnosti realizácie domovej prehliadky. Podrobne preskúmal zákonnosť vykonanej domovej prehliadky, a to s osobitným posúdením rýchlosti jej realizácie. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že pokiaľ mala domová prehliadka splniť svoj účel, bolo vecou polície určiť, kedy sa vykoná. Preto samotná skutočnosť, že domová prehliadka bola vykoná po 15 dňoch po jej nariadení, nemôže zakladať jej nezákonnosť. Krajský súd sa tiež oboznámil so zápisnicou o vykonaní domovej prehliadky, s fotodokumentáciou, ako aj s výpoveďami príslušníkov polície a nezúčastnenej osoby prítomnej na domovej prehliadke. Na základe týchto poznatkov dospel k záveru, že domová prehliadka bola vykonaná zákonným spôsobom.

Zákonnosťou domovej prehliadky sa zaoberal tiež najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu z 19. apríla 2011. Sťažovateľ uplatnil tieto námietky ako dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Trestného poriadku; t. j. že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Najvyšší súd tak opakovane preskúmal zákonnosť domovej prehliadky, ktorú vyhodnotil ako zákonnú. Príkaz na vykonanie domovej prehliadky obsahoval všetky potrebné náležitosti a bol v ňom definovaný aj jej účel – v daných priestoroch sa mali nachádzať drogy. Doba, ktorá uplynula od vydania príkazu na domovú prehliadku po jej realizáciu (15 dní, pozn.), bola vyhodnotená ako primeraná, ktorá nemôže spôsobovať jej nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd dospel k záveru, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Trestného poriadku.

Krajský súd v napadnutom uznesení z 19. apríla 2011 a najvyšší súd v napadnutom uznesení z 11. septembra 2012 svoj názor o zákonnosti domovej prehliadky vysvetlili jasne, zrozumiteľne a zároveň výstižne. Domová prehliadka bola posúdená komplexne, pretože

predmetom posúdenia nebol iba samotný príkaz na domovú prehliadku, ale aj dokumentácia o jej realizácii (zápisnica o vykonaní domovej prehliadky, fotodokumentácia, výpovede osôb, ktoré sa na nej zúčastnili). Závery o zákonnosti domovej prehliadky sú preto plne legitímne a ústavný súd nemá dôvod pochybovať o správnosti tohto právneho záveru krajského súdu a najvyššieho súdu.

V uvedenej časti preto posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

3. Vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenej námietke porušenia garancií ústavou a dohovorom formulovaného práva na nestranný súd podľa vyjadrenia sťažovateľa spôsobeným nezákonnosťou rozhodovania súdov o ním uplatnenej námietke zaujatosti z 10. marca 2010 ústavný súd konštatuje, že ju bolo možné relevantným spôsobom a včas prostredníctvom sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uplatniť len vo vzťahu k právoplatnému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Nto/7/2010 z 8. apríla 2010, ktorého predmetom rozhodovania bola práve predmetná námietka zaujatosti.

Vzhľadom na uvedené posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v danej časti pre nedostatok príčinnej súvislosti ako zjavne neopodstatnenú.

4. Sťažovateľ v sťažnosti formuloval aj námietku porušenia jeho práva na obhajobu garantovaného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru, kde argumentoval, že *„Na hlavnom pojednávaní 09.09.2010 síce odmietol vo veci vypovedať, a následne bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, avšak neskôr, pokiaľ vypovedať chcel, mu to zo strany súdu umožnené nebolo.“*

Predmetnú námietku sťažovateľ uplatnil tak v odvolaní, ako aj v dovolaní. Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 3 To/130/2010 z 19. apríla 2011 zodpovedal túto otázku konštatovaním nedôvodnosti námietky sťažovateľa o porušení zásady ústnosti. Krajský súd potom, ako preskúmal obsah zápisnice z hlavného pojednávania, kvalifikoval postup okresného súdu ako zákonný, pričom dôvodil, že potom, ako sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 10. marca 2010 po riadnom poučení uviedol, že zatiaľ sa nechce k veci vyjadrovať, okresný súd skonštatoval splnenie podmienok na postup podľa ustanovení § 258 ods. 4 Trestného poriadku (na návrh prokurátora alebo obhajcu sa zápisnica o skoršej výpovedi obžalovaného alebo jej časť prečíta, ak obžalovaný využije

svoje právo nevypovedať) a prečítal výpoveď sťažovateľa z prípravného konania. Krajský súd na tomto mieste takisto dodal, že sťažovateľ, pokiaľ mu bolo v priebehu hlavného pojednávania udelené slovo, sa zameral iba na vznášanie námietok zaujatosti, prípadne spochybňovanie svedkov, k veci sa však súvisle nevyjadril a svoju výpoveď z prípravného konania neodvolal. Túto argumentáciu odvolacieho súdu si osvojil aj najvyšší súd ako súd dovolací.

Ústavný súd je toho názoru, že predmetnú otázku sťažovateľom nastolenú a prezentovanú v rámci odvolacích i dovolacích dôvodov konajúce súdy zodpovedali náležite a zároveň logicky, poukazujúc pritom na relevantnú právnu úpravu, ktorej ich závery o rešpektovaní zásady ústnosti v kontexte práva sťažovateľa na obhajobu nijako neodporujú.

Ústavný súd tak posúdil sťažnosť sťažovateľa aj v uvedenej časti ako zjavne neopodstatnenú.

5. V prípade námietky sťažovateľa o porušení garancií práva na obhajobu odmietnutím jeho návrhu na vypočutie dvoch svedkov v jeho prospech zo strany konajúceho súdu zistil ústavný súd existenciu procesnej prekážky brániacej jej prerokovaniu, a síce nedostatok právomocí. Ako vyplýva z obsahu rozhodnutí tak odvolacieho súdu, ako aj dovolacieho súdu, sťažovateľ predmetnú námietku v rámci odvolacieho ani dovolacieho konania nepredniesol a prvýkrát ju predstrel až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Sťažovateľ teda v uvedenom smere opravné prostriedky poskytované mu právnym poriadkom na ochranu jeho práv nevyužil, a ústavný súd preto sťažnosť v uvedenej časti odmietol pre nedostatok právomocí na jej prerokovanie.

6. Ako zjavne neopodstatnenú posúdil ústavný súd pre nedostatok príčinnej súvislosti tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie garancií nestranného súdu „*nezákonným postupom a rozhodnutím*“ krajského súdu o ním uplatnenej námietke zaujatosti z 22. marca 2011, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Nto/6/2011z 29. marca 2011. Obdobne ako v predchádzajúcom prípade (bod II. B. 3) aj na tomto mieste ústavný súd konštatuje, že relevantným spôsobom a včas prostredníctvom sťažnosti adresovanej ústavnému súdu bolo možné v označených súvislostiach ústavnú ochranu uplatniť len vo vzťahu k právoplatnému uzneseniu

všeobecného súdu, ktorého predmetom rozhodovania bola práve predmetná námietka zaujatosti.

7. Námietkou sťažovateľa, že mal byť proti nemu použitý „*neexistujúci dôkaz, údajný list od svedka V.*“, sa zaoberal ako jedným z uplatnených dovolacích dôvodov najvyšší súd, ktorý vyvrátil jej opodstatnenosť poukazom na skutočnosť, že prvostupňový súd označeného svedka riadne vypočul a v procese vyhodnotenia dôkazov ako dôkaz zohľadňoval len túto výpoveď, ktorá navyše pri rozhodovaní o vine sťažovateľa ani nemala relevantnú povahu. Ústavný súd takúto odpoveď dovolacieho súdu na sťažovateľom prezentovanú argumentačnú otázku považuje za dostatočne zrozumiteľnú, náležitú a zároveň logickú, čo vylučuje možnosť spochybnenia konformnosti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru. Ústavný súd preto považoval prezentovanú námietku sťažnosti za zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o druhú časť sťažovateľom prezentovanej argumentácie, keď malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru substitučným zastúpením ustanoveného obhajcu bez vedomia sťažovateľa, a to v rámci konania o jeho väzbe sp. zn. Tp/34/2009, túto ústavný súd kvalifikuje pre nedostatok príčinnej súvislosti ako zjavne neopodstatnenú. Rovnako ako v bodoch 3 a 6 časti II. B. bolo možné v označených súvislostiach ústavnú ochranu uplatniť len vo vzťahu k právoplatnému uzneseniu všeobecného súdu, ktorého predmetom rozhodovania bola väzba sťažovateľa.

8. Sťažovateľ v sťažnosti zároveň vyjadril nesúhlas so spôsobom, ako súdy určili hodnotu drogy, ktorá bola nájdená pri domovej prehliadke. Sťažovateľ uviedol, že v jeho prípade išlo o postup, ktorý vychádzal zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“), ktorý určil, akému počtu obvyklých jednorazových dávok zodpovedá zadržaná droga, a tiež vychádzal zo správy Národnej protidrogovej jednotky Prezídia Policajného zboru o cene jednorazovej dávky príslušnej drogy. Podľa názoru sťažovateľa v trestnom konaní nebolo uspokojivo preukázané, či sa na čiernom trhu skutočne predáva ako jedna dávka práve také množstvo drogy a v takej koncentrácii, ako to určil v znaleckom posudku KEÚ PZ. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, ktoré sa týkalo obdobnej drogovej trestnej

činnosti a ktorého predmetom posudzovania bola práve hodnota zaistenej drogy. V tomto rozhodnutí najvyšší súd vyhodnotil ako nesprávne určovanie hodnoty drogy metodikou používanou KEÚ PZ v prípade trestného činu podľa § 172 Trestného zákona (pre ktorý bol obžalovaný sťažovateľ).

Námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa vyčíslenia hodnoty drogy sa zaoberal krajský súd v napadnutom uznesení z 19. apríla 2011 a aj najvyšší súd v uznesení z 11. septembra 2012. Krajský súd pripustil obťažnosť určenia ceny obvyklej jednorazovej dávky, pretože množstvo drogy sa odvíja od stupňa závislosti konkrétneho konzumenta. V takýchto trestných veciach sa preto berie do úvahy najmenšie možné množstvo obvykle jednorazových dávok zo zadržanej drogy a tomu zodpovedajúca hodnota. Takýto postup je preto v prospech obvinených. Sťažovateľ uplatnil námietky týkajúce sa hodnoty drogy aj ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona. Najvyšší súd vyhodnotil hodnotu drogy ako spoľahlivo preukázanú znaleckým posudkom. V prípade sťažovateľa preto nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona.

9. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že tak krajský súd, ako aj najvyšší súd sa podrobne zaoberali podstatou argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa hodnoty drogy. Závery, ku ktorým v tejto otázke súdy dospeli, resp. s ktorými sa súdy stotožnili, nemožno rozhodne považovať za svojvoľné či arbitrárne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právne názory krajského súdu a ani najvyššieho súdu takéto nedostatky rozhodne nevykazuje. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozpor v judikatúre najvyššieho súdu pri posudzovaní hodnoty drogy s odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, je potrebné uviesť, že ústavný súd zastáva v tejto súvislosti názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08). Otázka posudzovania hodnoty drogy nemá ústavnoprávny rozmer.

Ústavný súd posúdil sťažnosť v danej časti z uvedených dôvodov ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pričom ďalšími návrhmi vrátane žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013